

Orientare

Primele câteva zile de școală, înainte să înceapă rutina cursurilor, au fost super. Se țineau tone de activități pentru boboci, inclusiv „Bine ați venit la BSU“, o zi de petrecere în aer liber, în curtea principală, cu concursuri de întreceri la tras odgonul, aruncări cu cercuri, baloane cu apă, tobogane cu apă și alte căcaturi din astea de tabără. Și vremea a fost frumoasă, deci zeci de fete sexy purtau tricouri scurte și șorturi, iar mai multe decât m-aș fi așteptat aveau tatuaje, adică un subiect bun ca să începi o conversație. Unele dintre fetele mai puțin sexy umblau și ele despuiate și toată lumea încerca să fie OK cu asta, pentru că imaginea de sine și alte chestii. Eu cu Zack ne-am dat jos tricourile, fiindcă trăseserăm de fiare toată vara și de ce n-am fi făcut-o dacă arătam trăsnet?

În zilele alea o ardeam mai mult cu Zack. Făceam totul împreună, de când ne trezeam până noaptea târziu. Într-o după-amiază ne-am dus la sală și am ridicat greuțăți. Amândoi puteam să împingem de la piept cu nouăzeci de kile, dar Zack putea să facă cinci repetări, iar eu, numai patru. A doua zi ne-am dus la peretele de cățărări din Centrul Studentesc, dar ne afumaserăm bine înainte, așa că n-am reușit să urcăm mai sus de ruta standard.

Odată ce treceai de jumătate, devenea cam înfricoșător, te agățai cu disperare de umflăturile alea din perete, rămâneai blocat până începeau să-ți tremure brațele și n-aveai altă soluție decât să urci și mai sus. Odată mi-a scăpat mâna la zece metri înălțime. Am căzut ca Humpty Dumpty, bătând din mâini prin

Respectiv, până s-a pornit dispozitivul de siguranță Auto Belay și hamul mi-a strivit prohabul când m-a smucit, împotrivindu-se gravitației. Am rămas suspendat acolo câteva secunde dure-roase, mă bălăbăneam ca o pulă bleagă, și pe urmă am coborât încet pe podea. Zack aproape c-a leșinat de râs.

— Ai scâncit ca o fetiță! Pun pariu că te-a auzit toată școala!

— Sugi, i-am zis.

Îmi simțeam pieptul gol, iar picioarele îmi tremurau, și presupun că a auzit-o în vocea mea.

— Glumesc, coaie.

M-a bătut pe umăr, mai blând decât mă așteptam.

— Hai să mâncăm, a zis.

La un moment dat, în timpul Săptămânii Orientării, toți trebuie să-și cunoască consilierul de an ca să-și organizeze programa de studiu și să primească ultimele sfaturi legate de facultate. Al meu era Devin Torborg de la Departamentul de Antropologie. I-am zis din greșeală „profesor“ și se pare că am atins un subiect sensibil.

— Strict oficial, eu sunt instructor, mi-a explicat el și și-a trecut mâna prin părul cu șuvițe înnodate, ce părea să nu mai fi fost spălat de ceva vreme.

Avea ochelari cu rame mici, rotunde, ca ai lui John Lennon, și în dosul lentilelor i se distingeau ochii încercănați și obosiți.

— N-am fost încă angajat ca profesor titular. Dar, oricum, prefer să mi se spună Devin.

A dat trist din umeri și s-a uitat la dosarul de pe birou.

— Bun. Brendan Fletcher. Probabil e un moment entuziasmant pentru tine. Începutul unei mărețe...

Vocea i s-a pierdut și s-a strâmbat, ca și cum nu-și amintea cuvântul următor.

— Aventuri, i-am spus eu săritor.

— Ah, mi-a replicat. Ești un optimist.

A deschis dosarul și a studiat foaia de hârtie dinăuntru – unica. Era o listă cu notele mele de la liceu și rezultatele de la

Respectiv, și-a strecurat două degete pe sub ochelari și și-a făcut un masaj meticolos la pleoapa stângă, mai întâi în sensul acelor de ceasornic, pe urmă invers.

— Zi-mi deci, Brendan...

S-a oprit să-și maseze și cealaltă pleopă și și-a frământat bine pielea lăsată, trăgând de ea în sus și-n jos, într-o parte și în cealaltă.

— Ce aștepti tu de la facultate?

Știam că nu-i pot spune adevărul, că vreau să mă distrez cât mai mult și să învăț cât mai puțin, dar n-aveam o minciună la îndemână, așa că m-am bălbăit puțin.

— Eu... ăăă... păi, asta-i... știți... o întrebare bună. Doar o diplomă, cred.

— O diplomă în ce?

— Economie. Poate. Dacă fac față cerințelor de la matematică.

— De ce economie?

— Păi, știți, ca să-mi găsesc după aia o slujbă.

— Ce fel de slujbă?

— Orice fel de slujbă. Doar să aibă un salariu cu șase cifre. Adică nu imediat, dar într-un timp scurt. Țasta e obiectivul meu principal.

S-a uitat la mine cu o figură impresionată, dar era doar sarcastic.

— Baftă.

Pe urmă am studiat programa mea de an, ceea ce nu era prea complicat. Trebuia să urmez cursul Economie 101 și cursurile de compoziție și matematică obligatorii pentru boboci. Mai aveam spațiu numai pentru un opțional, și mi-a rămas să aleg între Bazele Contabilității și Introducere în Statistică. Nici unul nu suna prea incitant.

— Asta e o strategie posibilă, mi-a zis el. Te înscrii la un curs practic, înveți ceva util și așa mai departe. Dar sfatul meu ar fi să te extinzi puțin, să încerci ceva nou și fără valoare practică, poate chiar ceva exotic. Să înveți o limbă străină. Să urmezi un curs de poezie. Să studiezi istoria africană, lingvistica sau

desenul. Există și un curs de politeism, dacă te interesează. E predat de mine.

A zâmbit, cumva fără speranță.

— N-ai de unde să știi. Poate îți schimbă viața sau cel puțin îți deschide noi căi de explorare.

Nu știam ce e politeismul și, sincer să fiu, mi se rupea. Dar nu voiam să-i rănesc orgoliul, așa că m-am prefăcut că stau pe gânduri.

— Poate în semestrul următor, am zis. Acum cred că o să mă mulțumesc cu Statistica.

— OK. E alegerea ta, mi-a zis și s-a uitat pe telefon ca să vadă cât e ora. Dar despre activitățile extracurriculare ce zici? Ai vreo preferință? Vreun club, vreo echipă sportivă, vreo organizație de voluntariat?

— Sper să intru la anul într-o frăție. Nu știu în care.

— La astea nu mă pricep. Unde am învățat eu nu erau permise frățiile.

Simțeam că vrea să-l întreb unde a fost asta, dar n-am mușcat momeala. Mai ales că nu mi se părea prea impresionant: era un non-profesor ponosit, într-o gaură de birou de la subsol, cu un tricou cu Journey pe sub sacoul de tweed, ceea ce presupun că trebuia să fie cumva amuzant.

— Cred că a fost aiurea de tot.

— Deloc, mi-a zis el. Eu cu siguranță nu le-am dus dorul.

Am mai așteptat câteva secunde și ne-am uitat unul la altul. Din curte se auzea un grup care cânta *a capella* – și destul de bine – „Livin’ on a Prayer“. Unul dintre ei avea un *falsetto* excelent. M-am gândit că mi-ar plăcea să fac parte dintr-un asemenea grup dacă aș ști să cânt și dacă n-ar fi ceva așa de *gay*.

— Am terminat? am întrebat.

A dat din cap că da și m-am ridicat. Pe când mă îndreptam spre ușă, a strigat după mine.

— Brendan, mi-a zis. Știi despre consimțământ, nu?

— Pardon?

— E un concept foarte simplu. „Nu“ înseamnă „nu“. Iar o persoană beată sau drogată nu poate consimți la o activitate sexuală. Înțelegi asta, așa-i?

— Da, i-am zis. Nu sunt idiot.

— Atunci e-n regulă. Să ai un semestru minunat.

Zack se întâlnea și el cu consilierul lui, așa că, în drum spre cameră, mi-am omorât timpul la Târgul de Activități. Era un loc aglomerat, cu zeci de mese întinse sub un cort uriaș de circ și mulți boboci care se învârtteau pe acolo. Se pare că oricine putea să-și înființeze un club și să primească fonduri de la universitate. Erau acolo Apicultorii, Jonglerii de Hula Hoop, Jucătorii de Paintball, Veganii, Viitorii Agenți Imobiliari, Frații și Surorile lui Hristos, Ateii Uniți, Echipa de Triatlon, Victimele Infarctului, Supraviețuitorii Cancerului, Mecanicii de Biciclete, Dansatorii Populari Slavi. Puteai să călărești, să vâslești, să joci rugby, să boicotezi Israelul, să înveți să jonglezi sau să tricotezi. Câțiva dintre cei din dosul meselor purtau costume – unii erau ofițeri ai clubului Quidditch și aveau niște măști și ochelari Harry Potter, iar unul dintre voluntarii de la Uniunea Studenților Musulmani purta o *burka* sau cum i s-o zice –, alții arătau exact așa cum le era și numele: Travestiții de Culoare, Fanii *Dungeons and Dragons*, Coaliția pentru Canabis, Liga Tinerilor Conservatori, Alianța Hipsterilor Bărboși. Cred că mă zăpăcisem un pic, pentru că nici măcar nu mai știam unde sunt, când o fată de după o masă mi s-a adresat direct:

— Hei, cum te cheamă?

— Poftim?

A răs într-un fel care m-a făcut să simt că deja mă știe și că mă place.

— Nu e o întrebare capcană.

Arăta ca o fată de la țară, pistriuată, cu părul blond, prins în coadă, și niște umeri lați, aproape ca ai unui bărbat.

— Știi cum te cheamă, nu?

— Știam. Dar am încasat multe lovituri la cap anul trecut.

Respect p Răspunsul meu i-a plăcut destul de mult ca să întindă palma să i-o bat, dar eu doar i-am atins-o ușor, mi-am lipit-o de a ei, ceea ce mi-a adus niște puncte în plus. Eram puțin mai înalt ca ea, dar aveam palmele de aceeași mărime.

— Amber. Mă bucur să te cunosc.

— Brendan.

— Știi pe cineva care suferă de autism, Brendan?

Atunci am văzut și cartonașul de pe masa ei: „Rețeaua de Conștientizare a Autismului“.

— Nu, eu...

Tocmai voiam să-i spun că m-am oprit aiurea acolo, dar mi-am dat seama de două lucruri. Primul era că știam pe cineva cu autism, iar al doilea, că fata era chiar drăguță. La început nu observasem, mă derutaseră umerii ei.

— Adică da, am zis. Fratele meu vitreg.

A dat din cap, ca și cum se așteptase măcar la atât.

— Și frățiorul meu, a zis ea și mi-a zâmbit. E obsedat de mașinuțele Matchbox. E de fapt singurul lucru care-l interesează. Ieri mi-a trimis un mesaj: o poză cu două mașinuțe. Nimic altceva. Doar două mașinuțe.

Ei i se părea adorabil, mie, cam jalnic.

— Fratele meu vitreg nu prea vorbește, i-am zis. Are doar crizele alea de furie înspăimântătoare, așa, din senin. Nici nu știm de ce urlă.

— Cum îl cheamă?

— Jonathan. Dar noi îi zicem Jon-Jon.

— Ce drăguț!

Am încuviințat, dar mai mult pentru că ea părea tare drăguță și avea o atitudine așa de pozitivă. Adevărul e că nimic la Jon-Jon nu era drăguț. Era groaznic să-l vezi cum se înroșește tot la față de furie și frustrare și să nu știi cum să-l ajuți.

— Ai o poză de-a lui? m-a întrebat.

Am clătinat din cap. Nu mă gândisem niciodată să-i fac o poză lui Jon-Jon.

— El e Benjy.